

யாழ்ப்பாணத்தீன் மன்றாட்டம்

எஸ் . ஜி . புஞ்சிஹேவா
மொழிபெயர்ப்பு:
எம் . எச் . எம் . ஷம்ஸ்

வெளியீடு:

ஜனநாயக உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான இயக்கம்
1149, கோட்டே வீதி, ராஜகிரிய, இலங்கை.

யாழ்ப்பாணத்தின் மன்றாட்டம்

1998 தெ மாதம் நடைபெற்ற
உள்ளுராட்சி சபைத் தேர்தல்களை
கண்காணிக்கச் சென்ற குழுவில் ஒருவரும்,
பிரபல எழுத்தாளரும்,
மனிதஉரிமைச் செயற்பாட்டாளரும்,
வழக்கறிஞருமான
திரு.எஸ்.ஜி.புன்சிவேவா அவர்களினால்
சிங்கள மக்களுக்காக எழுதப்பட்ட சிறுநூலின்
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

ஜனநாயக உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான
இயக்கத்தின் வெளியீடு

முதற்பதிப்பு 1998 மே

யாழிப்பாணத்தின் மன்றாட்டம்

எஸ்.ஜி.புஞ்சிலேவா
மொழிபெயர்ப்பு:
எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ்

வெளியீடு:-

ஜனநாயக உரிமைகளை
வென்றெடுப்பதற்கான இயக்கம்
1149, கோட்டே வீதி,
இராஜகிரிய, இலங்கை.

“YALPANATHTHIN MANRATAM”

S.G.Punchihewa

Translated by:

M.H.M.Shums

Published by:

Movement for the Defence of Democratic Rights,

MDDR

1149, Kotte Road,
Rajagiriya.

யுத்தத்தில் வென்றெடுத்தவை!

உமியதிர்ச்சியோ, குறாவளியோ ஏற்படுவது, யாரோ செய்த தவறினால் அல்ல. எனினும் அவற்றால் ஏற்படும் பாரிய அநர்த்தங்களைக் குறைத்துக்கொள்கின்ற திறன் சமூகத்திடம் உண்டு.

மனிதர்களின் தவறுகளினாலேயே வறுமையும் நோயும் ஏற்படுகின்றன. அவற்றைத் தடுப்பது சமூகத்தினதும் அரசாங்கத்தினதும் பொறுப்பு.

போருக்கு இலக்காகியுள்ள பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களும் சுகலவித அநர்த்தங்களுக்கும் முகம் கொடுக்கிறார்கள். வீடுவாசல், காணிப்புமி, ஆடுமாடுகள், தாய்தகப்பன் பிள்ளைகளுடிகள், உற்றார்உறவினர், அண்டைஅயலார் எல்லாவற்றையும் பறிகொடுக்கின்ற ஒரு சுடுகாட்டுச் சூழலில் எல்லாப்புறங்களில் இருந்தும் அவர்களுக்கு கிடைக்கின்ற செய்தி என்ன? வாழ்க்கை ஆபத்தானது, மரணம் சுகமானது என்பதல்லவா?

இவ்வாறானதொரு துரதிருஷ்டநிலை நாட்டின் குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியில் மாத்திரம் நிலவுமாயின், அது நிச்சயமாக அந்த நாட்டு அரசாங்கத்தினதும் முழுச்சமூகத்தினதும் தவறினாலேயே ஆகும். ஏனெனில், ஒரு பிரிவினரின்

சீவியத்தை, சொத்துக்களை அழிப்பதற்கு மற்றப்பிரிவினர் தமது சீவியத்தையும் சொத்துக்களையும் அர்ப்பணிக்க வேண்டியுள்ளது. இந்த கீழ்த் தனத்தைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய எவரும் போரின் அவலம் வடக்கையும், போரின் சுமை தெற்கையும் அழுத் துவதுபற்றி இதயபூர்வமாக ஓலமிட்டுக் கூறுவார்கள்.

யாழ் ப்பாணம் உள் ளிட்ட வடபகுதிகளிலும் எல்லைக்கிராமங்களிலும் தெற்கின் சில பகுதிகளிலும் பூமியின்கீழ் புதைக்கப்பட்டுள்ள எலும்புகளும் பூமியின் மேல் இடிபாடுகளாகிவிட்ட வீடுவாசல்களும் உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருப்போரின் நீர்வழிந்த கண்களும் என்ன சொல்கின்றன? யுத்தத்தால் வென்றெடுக்கவேண்டியது எதுவோ அதனை இப்போதே வென்றெடுத்துவிட்டார்கள் என்பதல்லவா?

இதோ யுத்தம் சொல்கிறது இப்படி: “நான் வென்றுவிட்டேன், நீங்கள் தான் தோற்றீர்கள்” எம்மைப் பார்த்து யுத்தம் இப்படி கேவி செய்கிறது. நீங்கள் ஏன் தோல்வியடைந்தீர்கள் தெரியுமா? சிறிய, பெரிய, படித்த, படிக்காத, மதகுருவான், சாமான்ய அனைவரும் முதலில் மனித நேயத்தையே அழித்துக்கொண்டார்கள். இதன்பின் ஒருவரையொருவர் அழித்துக்கொண்டு, அதன்மூலம் நாட்டையே அழித்தார்கள்.

இந்த அழிவு திடீரென்று ஏற்பட்டதல்ல; இதற்காக நாம் பல சகாப்தங்களாகத் தயாரானோம்.

இந்த நாடு சிங்களவருக்கு மட்டும்தான் சொந்தம் என்று நாம் நினைத்தோம். இப்படி நினைத்து, நாட்டைப் பிரிக்கும் எண்ணத்தை அவர்களுக்கு ஊட்டினோம். அவர்களது மொழிக்கு இடமளிக்கமுடியாது என்று சவால்விடுத்தோம். அவர்களது எதிர்ப்பை முறியடித்து வீடுவாசல்களைத் தீயிலிட்டோம். கொள்ளையடிப்பதன்மூலம் இனப்பற்றைக் காண்பித்தோம். தமிழருக்கு அந்தியை இழைப்பது நியாயமென்று சொன்னோம்.

1948 பிரஜா உரிமை மசோதா, 1958 பூரி கலவரம், 1982 யாழ் நூல்நிலையத்துக்குத் தீயிடல், 1983 தமிழ்ச் சிறைக்கைத்திகள் படுகொலை போன்ற நூற்றுக்கணக்கான சம்பவங்களினால் கூடிய அந்தி விளைந்தது யாருக்கு? இவ்வாறெல்லாம் செய்து அவர்களது இளைஞர்களை ஆயுதமேந்த நிர்ப்பந்தித்ததும் நாமேதான். அந்த இளைஞர்கள், கொடிய, மிலேச்ச நிலைப்பாட்டுக்குத் தள்ளப்பட்டபோது சட்டம், அதிகாரம், பணம் எல்லாவற்றையும் பாவித்து இன்று நிகழும் அழிவுவரை நாம் தொடர்ந்துள்ளோம். நாம் செய்த தவறுகளுக்காக வேறு சிலரைத் தண்டித்துள்ளோம். பிள்ளைகளின் தவறுக்காக பெற்றோரையும், ஆயுதம் ஏந்துபவர்கள் தூங்கும் இடமென்று சந்தேகித்து அவர்களது இல்லங்களையும் தண்டித்துள்ளோம். எமது முதாதையினர் கட்டிவளர்த்த பண்பாட்டை சீகிரியாவிலும் பொலன்னருவையிலும் காணலாம் ஆனால் எங்களது பண்பாட்டை இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் காணமுடியும்.

யாழ்ப்பாணம் - ஒரே பார்வையில்

நடந்து முடிந்த உள்ளுராட்சிமன்றத் தேர் தல் கண்காணிப்புக்குமுவினரில் ஒருவராக நானும் யாழ் செல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பத்திரிகையாளர்களும், சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தலுக்கான இயக்கப் பிரதிநிதிகளும் எம்முடன் இருந்தார்கள். எவ்வாறிருப்பினும் பத்திரிகையாளருக்கு அவசியமான தகவல்களைப் பெறுவதும் புகைப் படம் பிடிப் பதும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. மேலும், சுதந்திரமானதும், நீதியானதுமான தேர்தலொன்று நடந்தாகக் கூறமுடியாது. இராணுவ நிர்வாகத்தில், அவசரகால சட்டத்தின்கீழ் வேட்பாளர்களுள் பெரும்பாலானோர் ஆயுதபாணிகளாக இருக்கும்போது தேர்தலில் சுதந்திரத்தையும் நீதியையும் எதிர்பார்க்க முடியுமா?

எங்களுக்கும் கூட, தேர்தல் ஆணையாளரின் அங்கீகாரமும் பாதுகாப்பு அமைச்சின் அனுமதியும் கிடைத்தபின்தான் யாழ்ப்பாணம் செல்லமுடிந்தது. எனவே இன்று எவரும் நினைத்தவுடன் யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட முடியாது.

குறுகிய காலபயணமெனினும் ஆரம்பம் தொட்டு இறுதிவரை கண்டவை, கேட்டவை அனைத்தையும் சுருக்கமாகக் கூறுவதன்மூலம் சில உண்மைகளை உணர்த்தமுடியுமென்று நினைக்கிறேன். பாரபட்சம்,

சாதாரணமான விடயமாகிவிட்டதால் உண்மையிலே மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மைக்கு இலக்கான ஓர் இனமாக தாம் மாறிவிட்டதை மெளனமாக சகித்துக்கொள்ள அவர்கள் பழகிவிட்டார்களோ என்று நாம் நினைத்தோம். அத்தோடு மனதுக்குள் துவேசம் அழுந்திக்கிடக்கும் என்று நினைக்கமுடியாதா?

விமானத்தில் தான் எம்மால் போகமுடிந்தது. இன்று யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்குள்ள பகிரங்க போக்குவரத்து சேவை இது ஒன்று மட்டுமே. அந்தச் சேவையின் பெயர் ‘லயன் எயார்’ (Lion Air) என்பதாகும். ‘புலி’யை நினைத்துக்கொண்டு இப்படி ‘சிங் கம்’ என்று போட்டிருக்கிறார்கள் போலும். அதில் வேலை செய்பவர்கள் சிங்களவர்கள். எப்படியோ 2.00 மணிக்குத் தான் விமானம் புறப்பட ஏற்பாடு. பன்னிரண்டு மணிக்கே விமான நிலையம் சென்றோம். 2.40க்கே விமானம் புறப்பட்டது. தமிழ் மக்கள் மணித்தியாலக்கணக்கில் அங்கே காத்துக்கிடப்பார்களாம். எனவே இது சின்னதொரு தாமதமே.

பொதிகள் பரிசீலிக்கப்பட்டபின்பு உள்ளே போனோம். அடுத்த விமானத்திற்குச் செல்பவர்கள் அப்போது வெயிலில் காத்திருந்தார்கள். உள்ளே உட்கார ஆசனம் அமைந்திருந்த இடத்தில் இருந்தோம். அந்த விமானத்தில் 48 பேர் மட்டுமே செல்லலாம். பெருந்திரளானவர்கள் பயணத்திற்காக காத்திருந்தனர். அங்கிருந்த தமிழ்க் குடும்பமொன்றுடன் நாம் அளவளாவ ஆரம்பித்தோம்.

வயதான தந்தையும், மகளும் மகளின் இரண்டு பிள்ளைகளுமான குடும்பம் அது. விமானத்தில் கொழும்பு வந்து செல்வது அவர்களுக்கு ஒரு உல்லாசப்பயணமல்ல. அந்தப்பெண்ணின் கணவன் 1989இல் தவறுதலாக இந்திய இராணுவவீரன் ஒருவனின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்காகி உயிர் துறந்தார். அவர் ஓர் ஆசிரியர். அவருக்கான விதவை அனாதை ஓய்வுதியத்தைப் பெறுவதற்காக 9 வருடங்கள் சிரமப்பட்டு அலைந்ததன் பின் னர் நேற்று முன் தினம் தான் அதற்கான செயற்பாடுகள் பூரணப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாம். இப்போது அவர்கள் யாழிப்பானம் போய் அடுத்தநாள் பருத்தித்துறை பஸ்ஸில் வீடு செல்லவேண்டும். இதேபோல அரசாங்க நிர்வாக ஒடுக்குதலுக்கு உள்ளானவர்கள் இன்னும் எத்தனைபேர் இருப்பார்கள்? இதே போன்ற நெருக்கடிகள் மற்றப் பிரதேசமக்களுக்கும் இருக்கலாம். எனினும் வடபகுதி மக்களின் இத்தகைய பிரச்சனைகள் கடும் சமைகளுடன் கூடியவை.

விமானத்தில் ஏறியின்பு சுமார் 45 நிமிடங்கள் போரணை ஒன்றுக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டதைப் போன்ற நிலையே ஏற்பட்டது. பணம் கொடுத்து யாழிப்பானம் செல்வோருக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள வசதிகளுள் இதுவும் ஒன்று.

அடுத்ததாக விமானம் புறப்படப்போவதாக அறிவித்தல் விடுக்கப்பட்டது. பாதுகாப்புப் பட்டிகளை அணியும் படியும் கூறப்பட்டது. ‘ஆயுபவன்’ என்று ஆரம்பித்த அறிவித்தல்,

‘ஸ்துதிய்’ என்று முற்றுப்பெற்றது. எனினும் விமானத்தினுள் சிங்களவரென இருந்தவர்கள் எமது குழுவைச் சேர்ந்த முவர் மாத்திரமே. எஞ்சியிருந்த அனைவருமே தமிழர்கள். அவர் களுக்குள் ஆங் கிலம் தொரிந்தவர்கள் சிலர் இருந்திருக்கலாம். எனினும் விமானத்தில் எந்த அறிவிப்பும் தமிழில் இடம்பெறவில்லை. “என்ன இருந்தாலும் அது அப் பிடித் தான்” என்று அவர்கள் மௌனம் சாதித்திருப்பார்கள். ஆனால் தாம் இரண்டாம் பட்சமானவர்களாக நடத்தப்படுவதாக அவர்கள் நினைக்கமாட்டார்களா? மிகச்சிறிய விடயங்களில் இருந்து மிகப்பாரதூரமான விடயங்கள் வரை இதுபோன்ற மொழிப்புறக்கணிப்புகளை அவர்கள் எப்போதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

சுமார் அரைமணித்தியாலம் பயணம் செய்தபோது தின்பண்டங்களும் பழச்சாற்றுப் பக்கெட்டொன்றும் வழங்கப்பட்டன. ஆச்சரியம், பழச்சாற்றுப்பக்கெட்டில் தமிழ், சிங் களம் இரண்டிலும் விவரம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஏதோ ஒரு கம்பனியின் உற்பத்தி அது. விற்பனைத்தேவை ஏற்பட்டால் எந்த மொழியும் வரும். தமிழ்மொழியை அவர்களுக்கே விற்று பணம் பெறமுடியுமானால் மொழிக்குப் பாரபட்சம் செய்யாதிருக்க வியாபாரிகள் தெரிந்து வைத்துள்ளார்கள்.

மற்றப்பகுதிகளைப்போலவே யாழிப்பாணத்திலும் டியுசன் கடைகள் இருக்கின்றன. ஒரு டியுசன் வகுப்புக்கு எதிரில்

‘விசேட சிங்கள வகுப்புக்கள்’ என்ற பெயர்ப்பலகை காணப்பட்டது. 15 வயது கொண்ட ஒரு பிள்ளையிடம் “ஏன் சிங்களம் படிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டபோது “தொழிலொன்றைத் தேடிக்கொள்ள இலகுவாக இருக்கும்” என்று பதில் வந்தது. எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலம்போல் யாழ்ப்பாணப்பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலம், சிங்களம் இரண்டும் பொருளாதார மொழிகளாகும். சிங்களப் பிள்ளைகளுக்கு இல்லாத ஒரு சுமை தமிழ்ப்பிள்ளைகள் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது.

பலாவி விமான நிலையத்திலும், அங்கிருந்து யாழ்ப்பாண நகர் நோக்கிச் செல்லும்போதும் இராணுவ பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் தான் போக வேண்டும். இடையில் சந்திக்கும் பொலிஸ் அல்லது இராணுவ வீரர்களுக்கு “சிங்களம் பேசும்” ஒருவரைக் கண்டவுடன் நட்புறவு தானாகவே ஏற்பட்டுவிடும். சிங்களத்தில் பேசுவதைக் கேட்கவும் அவர்கள் விரும்பினார்கள். ஏனெனில் சிங்களம் பேசும் சாமானியர்களை எப்போதாவது ஒரு நாள் தான் அவர்களால் சந்திக்க முடிகிறது. தமது மொழியைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் அதனால் ஈர்க்கப்படுவது - தமது ஆன்மாவை, தமது பண்பாட்டை, தமது சுயத்தை தமது தாய்மொழி வெளிப்படுத்துவதால் அல்லவா? இத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் எங்களுக்கு மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியை பிரவாகிக்கச் செய்யும். ஆனால், தமிழ் மக்கள் தமது மொழியைப்பற்றி இதேபோல ஆர்வம் காட்டினால், சிங்களவரை எதிர்க்கின்ற போக்காக நினைப்பதுதான் வருத்தத்திற்குரிய, துரத்திஷ்டமான விடயமாகவுள்ளது.

பலாவி விமான நிலையத்திலிருந்து பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாண நகருக்குப் போகவேண்டும். அது கூட பொலிஸ் காவல் உடனேயே. அத்துடன், இடையில் ஏழெட்டு பாதுகாப்பு நிலைகளில் தரிச்கவேண்டும். இதனால் ஒரு சில கிலோமீட்டர் தூரம் செல்ல ஒன்றரை மனித்தியாலம் பிடித்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் செம்மண்புமி மிக வளமானது என்று நாம் பாடசாலை நாட்களில் படித்திருக்கிறோம். பலாவியிலிருந்து பாதையின் இருபுறமும் அத்தகைய செம்மண் நிலத்தைக் கண்டோம். எனினும் 5 மைல் தூரம் வரை புதர் மலிந்து சிடப்பதைக் காணக்கூடியதாயிருந்தது. பாதை இருபுறமும் வீடுகள். ஒன்றிலேனும் குடித்தனம் இல்லை. கூரை, யன்னல்கள் உடைந்தநிலையில். வீட்டை முடிக்கொண்டு வளர்ந்திருந்தது காடு. இவை ஒருகாலத்தில் தாய், தந்தை, பிள்ளைகள் கூடி வாழ்ந்த அழகான வீட்டுத் தோட்டங்களாயிருந்திருக்கும். இப்போது மனிதவாடை மட்டுமல்ல, ஒரு மாட்டையோ நாயையோ கூடக் காணமுடியவில்லை. “எமக்கு என்ன நடந்தது?” என்று யோசித்த ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் வீடுவாசல்களைக் கைவிட்டு அகதிமுகாம்களுக்கோ வேறு இடங்களுக்கோ போய்விட்டார்கள். இந்த அளவு குடியிருப்புகளும் வளமான பூமியும் காய்ந்து வரண்ட பாலைவனமாக மாறியிருப்பது, அங்கிருந்த மக்களுக்கு எப்படியான தண்டனையாக அமைந்திருக்கும்?

யாழ்ப்பாண நகரத்தை நெருங்க நெருங்க இடையிடையே சில விவசாய முயற்சிகள் தொடங் கியிருந்ததைக் காணமுடிந்தது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக

குடியிருப்புகளும் காணப்பட்டன. பாழடைந்திருந்த சில வீடுகளின் சுவர் களில் வெடிப்பட்ட ஓட்டைகள் காணப்பட்டன. காணி பூமிகளை இழந்து, விவசாயம் அழிவுற்று, வீடுவாசல்கள் சேதப்பட்டு அகதிகளாக மாறிவிட்ட ஓரினம் துன்பப்படும்போது அதே நாட்டில் வாழும் நாம் “தமிழர்களுக்கு எந்தப் பிரச்சினையுமில்லை” என்று கூறுகிறோம். நான்கு முக்கிய சமயங்களை அனுட்டிக்கின்ற, மிகப் பழமையான பண்பாடுகள் இரண்டைக்கொண்ட, இரண்டே மொழிகள் மாத்திரம் உடைய நாடோன்றில் எமக்குள் ஒருபிரிவினருக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டுள்ளமைபற்றி நாம் ஏன் வெட்கப்படவில்லை? போதாததற்கு யுத்தம் செய்தே தீரவேண்டும் என்று வீறாப்புப் பேசுவதுதான் நாட்டுப்பற்று என்கிறோம். இது பற்றியெல்லாம் அறியாதிருப்பதை புத்திஜீவித்தனம் என்றும் கருதுகின்றோம்.

யாழிப்பாணக் கோட்டை பகுதியில் கட்டிடங்கள், தபால் நிலையம் எல்லாம் காடுமண்டிக் கிடக்கின்றன. தீக்கிரையான பாரிய நூல்ஸிலையத்தின் அழிபாடுகள், எமது இன்றைய பண்பாட்டைக் காட்டுவதற்காக எழுப்பப்பட்ட நினைவுச்சின்னம்போல் காட்சியளிக்கிறது. நகரத்தின் கட்டிடங்கள் பலவற்றின் கொங்கிறீட் கூரைகள் சரிந்து காணப்பட்டன. சில சுவர்களில் துப்பாக்கிச் சூட்டு அடையாளங்கள் இன்னும் மங்காது அப்படியே கிடக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் அப்பகுதி யுத்தகளமாக இருந்திருக்கக்கூடும்.

உள்ளூராட்சி சபைத் தேர்தல்

தேர்தல் என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் பீதியை, பயத்தை அதிகரிக்கும் விஷயம். யாழ்ப்பாணத் தேர்தல் பற்றிய சில கருத்துக்கள் இப்போது மாறிவருவதைக் காண்கிறோம். தேர் தலன் ரு காலைவரை அதுபற்றிய அக்கறையில்லாததன்மை காணப்பட்டாலும் அன்று மாலையாகும்போது மக்களிற்பலர் வாக்களிக்கச் சென்றனர். எமது பார்வைக்குப் பட்ட அடிப்படையில் பெண்கள்தான் பெரும்பாலும் வாக்களிப்பில் பங்குபற்றினர் எனலாம்.

எனினும் அன்று காலை வாக்குச்சாவடிகளுக்கருகில் சந்தித்த சிலரிடம் நாம் கருத்து விசாரித்தோம். அவர்களுக்கு சுதந்திரம், ஐனநாயகம் அவசியம். அவற்றை இல்லாதொழில்பவர்கள் யார் என்பதையும் அவர்கள் தெரிந்து வைத்துள்ளார்கள். எனினும் நேரடியாக அதுபற்றி அபிப்பிராயம் கூறத் தயங்கினார்கள். இரண்டு பிள்ளைகளின் தந்தையான ஒருவர் இப்படிக் கூறினார்:

“இந்தமாதிரி நேரத்தில் தேர்தலொன்று தேவையில்லை. இராணுவத் துப்பாக்கி ஒருபுறம்; புலிகளின் துப்பாக்கி மறுபுறம். இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் நின்றுகொண்டு சுதந்திரமாக வாக்களிக்கமுடியுமா?”

அவர் மேலும் கூறினார் இப்படி:

”எல்லா நிர்வாக விஷயங்களையும் முன்பு அரசாங்கக் காரியால்யங்கள் தாம் செய்தன. இப்போது கடிதமொன்றை எடுக்கவும் படையினரிடம் போகவேண்டியுள்ளது.”

“படையினரிடம் போய் ஏதாவது காரியம் செய்ய முற்பட்டால் படையினர் எம்மைப் புலிகள் என்று சந்தேகிக்கிறார்கள். நாங்கள் இராணுவத்திற்கு உளவு சொல்வதாக புலிகள் சந்தேகப்படுகிறார்கள்.”

மற்றுமொரு வாக்காளரின் கருத்து இப்படி: “இந்த யுத்தம் ஒரு பிரிவினருக்கு வியாபாரம். இங்குள்ள அரசு அதிகாரிகளுக்கு தேர்தலொன்று வைக்கவேண்டுமென்ற தேவை கிடையாது. உத்தியோகபூர்வ வாக்குப்பத்திரம் விநியோகிக்கப்படவில்லை. தேவையென்றால் போய் எடுத்துக்கொள்ளட்டுமாம். புலிகளை நினைத்து இப்படிப் போக மக்கள் பயப்படுகிறார்கள்.”

“இராணுவம் இருப்பதனால் இரவில் பாதையில் இறங்கப் பயமாயிருக்கிறது. சுதந்திரமில்லாத நிலையில் என்ன தேர்தல்?” இப்படிப் பல கருத்துக்கள் வெளியிடப்பட்டன.

யாழ்ப்பான நகரசபைக்குட்பட்ட நாவாந்துறைப் பகுதிக்கு நாம் போன்போது அங்கு சுவரொன்றில் இருந்த வாக்கியத்தை சனில் சாந்த இவ்வாறு மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார்:

**“மழை பெய்தால் காளான் முளைக்கும்
தேர்தல் வந்தால் கட்சிகள் முளைக்கும்”**

தேர்தவில் போட்டியிட்ட கட்சிகள்பற்றியும் அவ்வளவு நல்லபிப்பிராயம் இருப்பதாகக் தெரியவில்லை. போட்டியிடும் பல்வேறு கட்சிகள்பற்றி ஓர் இளைஞர் பின்வருமாறு கூறினார்:

“தலதா மாளிகைக்கு குண்டெறிந்தமைபற்றி தேர்தவில் போட்டியிடும் அரசியற் கட்சிகள் வருத்தம் தெரிவித் திருந்தன. 1993இல் புனித பீட்டர் தேவாலயத்தின்மேல் மேற்கொள்ளப்பட்ட விமானக் குண்டுவீச் சுபற்றியோ நூற்றுக் கணக்கானார் இறந்ததைப்பற்றியோ ஒரு முச்சக்கூட விடவில்லை.”

மீன் பிடித்து சீவனம் நடத்தும் சிலரோடு நாவாந்துறையில் கதைத்தபோது அவர்களது துன்பதுயரங்கள் பலவற்றை அறியமுடிந்தது.

யுத்தத்தின் காரணமாக கடலுக்குப் போவதற்கு முடியாதநிலை. காலை 5 மணியிலிருந்து மாலை 3 மணிவரைதான் கடலுக்குப் போக அனுமதியுண்டு. கடலுக்குச் செல்லும் மீனவர் ஒவ்வொருவரும் மூன்று அடையாள அட்டைகள் வைத்திருக்கவேண்டுமாம். அவற்றை அவர்கள் எமக்குக் காட்டினார்கள். இராணுவத்திடம் அனுமதி பெறுவதற்கு ஒன்று; கடலுக்குப் போகும்போது இராணுவக் காவல் நிலையத்திற்கு

ஒப்படைப்பதற்கு மற்றொன்று; தான் ஒரு மீனவன் என்பதை கடலிலே அடையாளப்படுத்த இன்னுமொன்று. இவையெல்லாம் இருப்பினும் காலையில் போய் மாலை 3 மணிக்கு மீன் எடுத் துவந் தாலும் விற் பனை செய்துகொள்ளமுடியாது. “இந்த யுத்தம் முடிந்தால்தான் நாங்கள் வாழுமாம்” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

அண்மையில் அக்கிராம மீனவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு சம்பவத்தால் அவர்கள் மிக அதிர்ச்சியோடு இருக்கிறார்கள் என்பது பேச்சிலிருந்து புலப்பட்டது. அவர்கள் சொன்ன கதை இது:

“அண்மையில் புலிகள் இயக்க துப்பாக்கிதாரிகள் மூவர் கடல் நீரோயைத் தாண்டுவதற்கு மீனவர்கள் உதவினார்கள். கையிலே துப்பாக்கியை ஏந்திக்கொண்டு தம்மைக் கூட்டிச் செல்லுமாறு அவர்கள் கூறும் போது அவ்வாறு செய்யாமல் மறுத்தால் என்ன நடக்குமென்று அவர்கள் நன்கு தெரிந்துவைத்துள்ள நிலையில் தான் அவ்வாறு செய்திருக்கிறார்கள். புலிகள் தாண்டுவதற்கு உதவிய செய்தியை இராணுவத்தினர் அறிந்தவுடன் தொல்லை தொடங்கியது. முதலில் 11 பேர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். பல தொல் லைகளை அனுபவித்ததன் பின் னர் அவர்களில் 8 பேர் விடுதலையானார்கள். மூவர் இன்னும் வீடுவந்து சேரவில்லை. “பயங்கரவாதிகளுக்கு உதவி செய்தார்கள்” என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் தான் 11 பேரும் கைதுசெய்யப்பட்டார்கள். அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள்

என்பதுகூட முதலில் அவர்களது குடும்பத்தினருக்கு அறிவிக்கப்படவில்லை. ஆரம்பத்தில் கண்டியில் தடுத்து வைத் திருந் துவிட்டு பின்னார் களுத் துறைக்கு அனுப்பியுள்ளார்கள். பின்னர் அவர்களை அனுராத புரத்திலும் வைத்திருந்திருக்கிறார்கள். பல மாதங்களின் பின்னர் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின்மூலமாகதான் அவர்கள் இருக்குமிடத்தை நாம் அறிந்து கொண்டோம். இன்றுவரை தடுப்புக் காவலில் இருக்கும் மீனவர்கள் மூவருள் 70 வயதுடைய முதியவர் ஒருவரும் இருக்கின்றார்.”

இச்சம்பவத்தை விபரித்த மீனவர்கள் மற்றுமொரு சம்பவத்தையும் கூறினர் : 1994இல் புலிகளின் தாக்குதலிலிருந்து தப்பியோடிய இராணுவவீரர்கள் களப்பில் தத்தளித்தபோது இதே மீனவர்கள்தாம் அவர்களைக் காப்பாற்றிக் கரைசேர்த்தனர். இதைப்பற்றி கேள்விப்பட்ட புலிகள் மீனவர்களைத் திட்டினார்களே ஒழிய வேறு எந்தத் தண்டனையும் விதிக்கவில்லை. ஆனால் இம்முறை அதேபோல புலிகளுக்கு உதவிசெய்ததால் தான் இராணுவம் பலவித தொந்தரவுகளைத் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

உண்மையிலேயே ஆயுதபாணிகளான இந்த இரண்டுதரப்பினராலும் தமக்குத் தொல்லையே என்று அவர்கள் கூறாமற் கூறினார்கள்.

தேநீர் குடிக்கலாமென்று கடையொன்றினுள் நுழைந்தோம். நாம் சிங்களவர்களைன்பதை அறிந்துகொண்ட கடை

முதலாளி எம்முடன் சிங்களத்தில் கதைத்தார். கொஞ்ச நேரத்தில் அவர் பல செய்திகளைக் கூறினார். ஒருகட்டத்தில் அவர் பெரும் உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக உரத்த குரவில் இப்படிச் சொன்னார்: “புவி, பொவிஸ், ஆமி எல்லாம் ஒன்றுதான். மேல்மட்டத்தில் அவர்களுக்குள் தொடர்புண்டு. இந்த முன்று தரப்பினரும் சிங்கள், தமிழ் சாமானிய மக்களின் ஒற்றுமைக்குத் தடைக்கற்கள்.”

“சிங்களவர் என்றால் இராணுவமே”

உள்ளூராட்சிமன்றத் தேர்தல் தொடர்பான தகவல்களைச் சேகரிக்கச் சென்றவர்கள் அதே அனுமதியைப் பயன்படுத்தி வடபகுதி மக்களின் வாழ்க்கைமுறைபற்றி பல விடயங்களைச் சேகரித்தார்கள். அவையனைத்தையும் இங்கு குறிப்பிடவில்லை. எனினும் ஒரு சில தகவல்களைக் கொண்டே உண்மைநிலைபற்றி உணரமுடியும். வடபகுதி மக்கள் அனுபவிக்கின்ற அவலத்திலிருந்து அவர்களை விடுதலை செய்வதற்கு வாய்ப்பேச்சிலாவது உதவி செய் வதற் காகவே இத் தகவல் களை நாம் பகிரங்கப்படுத்துகிறோம்.

வடபகுதியில் சில பிரதேசங்களில் வாழும் இளைஞர்கள் சிங்களவரைக் கண்டதே கிடையாது. எமது குழுவைச் சேர்ந்த இரண்டொருவரைக் கண்டுவிட்டு அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். யுத்தத்திலே பெற்றோரை இழந்த

20 வயதுக்குக் குறைந்த பிள்ளைகள் ஓர் அனாதை விடுதியில் தங்கியிருந்தார்கள். சிறிஸ்தவ குரு ஒருவரின் பராமரிப்பின் கீழேயே அவர்கள் தற்போது உள்ளனர். சிங்களவர் என்றால் இராணுவமென்றே அவர்கள் நினைத்திருந்தார்கள். சிங்களவர் என்று சொல்லும்போது அவர்களின் உள்ளங்களில் தோன்றுவது இராணு வத்தினரின் உருவமே. அவர்களோடு ஆதரவுடன் கதைத்த போதுதான் இந்த உண்மை தெரியவந்தது. மறுதலையாக, இத்தகைய தமிழ்ச் சிறுவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இருப்பதை எமது சிங்கள இளம் சந்ததியினர் கண்டிருக்கமாட்டார்கள். தமிழ்ச் சிறுவர்கள் அனைருமே புலிகள் என்று தான் எங்கள் புத்திஜீவிகளுட் சிலரும் புத்தபிக்குகளிற் சிலரும் உருவகித்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

அந்த அனாதை இல்லத்தில் மனநோயால் அவதிப்படும் சிறுவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஒரு சிறுவன் திடீரென்று கோபிப்பான்; பக்கத்தில் உள்ளவரைத் தாக்குவான். மற்றொரு சிறுவனுக்கு ஹெவிகோப்டர் சத்தம் கேட்டதும் சிறுநீர் கழிந்துவிடும். ஹெவிகோப்டரிலிருந்து போடப்பட்ட குண்டுகளினால்தான் அந்தச் சிறுவனின் குடும்பத்தார் உயிரிழந்தார்கள்.

இங்குள்ள ஒவ்வொரு சிறுவனது குடும்பம்பற்றியும் தனித்தனிக் கதைகள் உண்டு. அவையெல்லாம் இந்த யுத்தத்தோடு தொடர்புடையவை. நாமும் அந்த யுத்தத்தின் பங்காளிகள்லவா? குறைந்தபட்சம் இந்த அழிவுகளுக்கான செலவை வழங்குபவர்கள் நாம் அல்லவா?

630 பிள்ளைகள் காணாமற் போயினர்.

1988-89களில் பிள்ளைகள் காணாமற் போனமை குறித்து எங்கள் தாய் தந்தையர்கள் எவ்வளவு அதிர்ந்து போனார்கள்? 1996இலும் பிள்ளைகள் 630பேர் காணாமற் போயுள்ளனர். அப்பிள்ளைகளின் தாய் தந்தையர் அமுது புலப்புவதை நாம் எதேச்சையாக காண நேர்ந்தது. காணாமற் போன பிள்ளைகளது பெற்றோர் களின் அமைப்பின் தலைவர் (அவரது பிள்ளையும் காணாமற் போய்விட்டார்) எம்மைச் சந்திக்க வந்து, அவர்களது கூட்டத்துக்கு கொஞ்ச நேரம் வந்து செல்லுமாறு எம்மைக் கேட்டுக்கொண்டார். நாம் ஏழேட்டுப்பேர் அங்கு சென்றோம்.

பல்வேறு வயது கொண்ட தாய்மார் 300பேர், தந்தைமார் 50பேர்வரை அங்கு குழுமியிருந்தார்கள்.

அவர்கள் கூறிய தகவல்கள் தற்போது முழுலகிற்கும் தெரிந்துவிட்டது. சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை அந்தச் சிறுவர்கள்பற்றிய தகவல்களை புகைப்படங்களுடன் வெளியிட்டுள்ளது. உண்மையிலேயே தென்னிலங்கை மக்களுக்கு மாத்திரம்தான் இந்த விடயம் தெரியாதுள்ளது.

1996 'ரிவிரச்' போர் நடவடிக்கையின்போது தமது வாழிடங்களைவிட்டு வேறிடங்களுக்குச் செல்லுமாறு இம்மக்களுக்கு கூறப்பட்டது.

இதனை அவர்கள் இப்படி விபரித்தார்கள்:

"எம்மை வரச் சொன்னார்கள்; நாம் சென்றோம். ஜனாதிபதியை நாம் மதித்தோம். அவர்மீது நாம் நம்பிக்கை வைத்தோம். அப்படி நாம் வந்தபிறகு ஏன் இப்படிச் செய்தார்கள்? ஜனாதிபதியும் பிள்ளைகளையுடைய ஒரு தாயல் வா? அவர் எமது பிள்ளைகளைப் பறித்துக்கொண்டது ஏன்?" இப்படி ஒரு தாய் புலம்பினார்.

"நாம் ஜம்பதினாயிரம்பேர் அகதிகளானோம். எங்களுக்கு இருக்க வீடில்லை. கடைப்படிகள், பாதையோரம், நடைபாதை, பாடசாலை இங்கெல்லாம் தாம் நாம் வசிக்கிறோம். பிள்ளைகளுக்கு பால் இல்லை; தண்ணீர் இல்லை; பசிக்கு உணவில்லை. சிலவேளைகளில் கடல்தண்ணீரைக் கூட நாம் குடித்துள்ளோம்."

இராணுவம் என்ன செய்தது? திடீரன்று எம்மைச் சுற்றி வளைத்தார்கள். சிறுவர்களைப் பிடித்து முகாமுக்குள் தடுத்து வைப்பார்கள். ஒரு சிலரைத் திருப்பி அனுப்புவார்கள். மற்றவர்களுக்கு என்ன நடந்ததென்றே தெரியாது. போகிறவழியில் பிடித்துச் செல்வார்கள். நாம் தேடிச் சென்றால் "நாம் பிடிக்கவுமில்லை; கொண்டு வரவுமில்லை" என்றுதான் பதில்வரும்.

அதனால்தான் நாம் இந்த அமைப்பை உருவாக்கினோம். சுமார் 400 பேரின் தகவல் களை இவ்வமைப்பு சேகரித்துள்ளது. 1997.03.22ஆம் திகதியன்று இவ்வமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து பிரிகேடியர்மார், மேஜர் மார் அனைவரையும் இதுவிடயமாக நாம் சந்தித்துள்ளோம்.

பிள்ளைகள் காணமாற்போன்போது 522, 512, 551 ஆகிய படைப்பிரிவினரையும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினரையும் சந்தித்தோம். தனித் தனியாகவும் பட்டியலாகவும் தகவல்களை வழங்கினோம். பின்பு 1997 மே மாதத்திலும் டிசம்பரிலும் ஜனாதிபதியைச் சந்தித்தோம். மறுபடி அவரைச் சந்திப்பதற்கு அனுமதி கோரியுள்ளோம்.

“அந்தப் பிள்ளைகள் புவிகள் இயக்கத் தில் சேர்ந்திருப்பார்கள்; அல்லது வெளிநாடொன்றுக்குப் போயிருப்பார்கள்” என்பதுதான் அதிகாரிகள் எமக்குத் தருகின்ற பதில்.

அதுதான் பதிலென்றால் நாம் கேட்பது இது; “இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்ட பிள்ளைகளை இராணுவமே புவிகளிடம் ஒப்படைத்ததா? இன்றேல் இராணுவம் தான் அவர்களை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பியதா?”

பெற்றார்கள் அமைப்பின் தலைவர் இவ்வாறு கூறினார்; “பிள்ளைகளைப் பிடித்துச் சென்றது யார் என்பதுபற்றி

பூரண தகவல் எம்மிடம் உண்டு. கடந்த காலங்களில் சிங்கள மக்களின் பிள்ளைகள் காணாமற் போனதாக நாம் கேள்விப்பட்டுள்ளோம். இரவிலே வீட்டுக்குவந்து கதவைத் தட்டித்தான் அப்போது அழைத்துச் சென்றார்கள். வந்த வாகனத்தை இனங்கண்டு கொள்ள முடியாது. வந்த நபரையும் அடையாளம் காணமுடியாது. சிங்களப் பிள்ளைகளுக்கு நேர்ந்த கதி அது. ஆனால் எமது பிள்ளைகளோ பட்டப்பகவில்தான் காணாமற் போனார்கள். வந்த வாகனத்தையும் நபர்களையும் நாம் நன்கு அறிவோம். எமக்கு சட்டத்தின் உதவி கிடைக்காதா?"

ஒரு தாய் புலம்பியவாறு பின்வருமாறு சொன்னார்; "எனக்கிருந்தது ஒரே பிள்ளை. தந்தையும் இல்லை. அவன் பாடசாலை செல்லும்போது பிடித்துச் சென்றார்கள்"

இன்று இந்த மக்களுக்கு வாழ வழியில்லை. உணவில்லை, இருப்பிடமில்லை, தூக்கமில்லை. "எங்கள் பிள்ளைகள் எங் கோ உயிரோடு இருக்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையில்தான் நாங்கள் உயிர்வாழ்கிறோம்."

விவாகம்செய்து இரண்டு மூன்று மாதத்தில் புருஷன் காணாமற்போக, தனிமைப்பட்ட இளம் மனைவிமர் 50 பேர் வரை இருந்தனர். தற்போது இவர்களுள் 11 பேருக்கு பிள்ளைகள் பிறந்துள்ளன. இந்தப் பிள்ளைகளை அவர்கள் என்னதான் செய்வர? எனினும் ஒரு இளம்மனைவி தனது கணவன் எப்போதோ ஒருநாள் வந்து சேர்வான் என்ற நம்பிக்கையோடு நெற்றியில் பொட்டுடன் காத்திருக்கிறாள்.

பிள்ளைகளைக் கொண்டு ஜீவனம் நடத்திவந்த பெற்றார்களுள் 400 பேர்வரை இன்று வறுமையில் வாடுகிறார்கள். காணாமற் போனவர்களுள் ஒரு கிராமசேவகரும் அடங்குவார்.

தென்மராட்சியில் காரோன்றை வாடகைக்குப் பிடித்துச் சென்றார்கள். சாரதியும் இல்லை. வாகனமும் இல்லை.

மோட்டார் சைக்ஸிலோடு 50 பேர் தலைமறைவாகியுள்ளனர். 200 பேர் சைக்ஸில்வண்டிக்ஸிலோடு காணாமற்போயுள்ளனர். இவர்களுள் ஐவர் இறுதிவருடப் பட்டதாரி மாணவர்கள்.

ஒரு பிள்ளையின் தந்தை புவி இயக்கத்தால் கொலை செய்யப்பட்டார். இதைக் கண்ட மகன் மனநோயாளியானான். அவனையும் கூட்டிச் சென்றுவிட்டார்கள்.

இன்னுமொருவர் காணாமற்போன கதை இது: “எனது புருஷனின் ஓட்டோ வண்டி புவிகளின் வாகனமொன்றில் மோதி சேதப்பட்டது. பின்பு புவிகளினால் புதிய ஓட்டோ ஒன்று வழங்கப்பட்டது. இதனை அவர் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது வாகனத்தோடே காணாமற்போய்விட்டார்.”

ஒரு தந்தை இப்படிச் சொன்னார்; “சிலபோது புவிகள் நிரப்பந்தமாக எம்மிடம் வேலை வாங்கினார்கள். இராணுவத் தினரோ எமது பிள்ளைகளையும் தூக்கிப்போனார்கள்.”

அரசு உத்தியோகத்தர் சிலரும் காணாமற்போயுள்ளனர். மரண அத்தாட்சிப்பத்திரம் இல்லாமையால் இவர்களது மனைவிமார் ஓய் வூதியம் பெற்றுக் கொள்ளவும் முடியாதுள்ளது. அரசு காரியாலயங்கள் இவர்களுக்குரிய தேவையைப் பெற்றுக்கொடுப்பதும் இல்லை.

யாழிப்பானம் சுண்டிக்குளி பெண்கள் பாடசாலைபற்றி நாம் கேள்விப்பட்டுள்ளோம். கிரிஷாந்தி குமாரசாமி, தாய், சகோதரன், அயலவர் ஆகியோர் தொடர்பான வழக்கு விசாரணை நடந்து கொண்டிருப்பதனால் அப்பாடசாலையைப்பற்றி நாம் அறிவோம்.

அப்பாடசாலைக்கருகில் உள்ள இராணுவமுகாம் பற்றிக் குறிப்பிட்ட பெற்றோர் அமைப்பின் தலைவர் கூறியதாவது; “கிரிஷாந்தி காணாமற்போன இடத்தில் எமது பின்னைகள் 20பேர் காணாமற் போனார்கள். 1996இல் எமது நீதிமன்றம் அந்தச் சந்திதான். நாங்கள் போய் முறைப்பாடு செய்வோம். கேப்டன் தீர்ப்பு வழங்குவார். அத்தோடு சரி.”

“இந்தச் சம்பவங்களுள் சொற்பமேனும் தென்னிலங்கை மக்கள் அறியமாட்டார்கள்.”

இவற்றைக் கூறும் போது அந்தத் தாய்மார்களின் முகங்களிலே தெரிந்த ஏமாற்றமும் விரக்தியும் எமக்குள் தாங்கமுடியாத வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. ஒருதாய் தனது சம்பவமொன்றைக் கூற முயற்சித்தார்.

“என்னுடைய.....” என்று மட்டும்தான் அவரால் கூறமுடிந்து. கண்கள் தான் மீதியைப் பேசின. அவரால் விளக்க முடியாது போனாலும் நாம் விளங்கிக்கொண்டோம்.

“இந்தக் காணமற்போனோர் விஷயம்பற்றி எம்மால் செய்யக்கூடிய ஏதாவது இருக்கிறதென்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?” என்று நாம் தலைவரிடம் கேட்டோம்.

அவர் கண்ணீர்வழிய இவ்வாறு சொன்னார்;

“நான் தென்னிலங்கைச் சிங்கள மக்களை மாத்திரம்தான் நம்புகிறேன். எங்கள் பிள்ளைகளை விடுவித்துத்தர அவர்களால்தான் முடியும். இத்துயரிலிருந்து மீட்சி பெற்றுத்தருமாறு தென்னிலங்கை மக்களிடம் தான் நாம் கூறவேண்டியிருக்கிறது.”

உண்மையில் எம்மால் முடிந்த உதவிகளையாவது நாம் அவர்களுக்காகச் செய்கிறோமா? எங்களது நாட்டில் எங்களது மக்களுள் ஒரு பகுதியினருக்கு ஏற்பட்டுள்ள அவலம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டதற்குச் சமமல்லவா?

1998 நேது மாதம் நடைபெற்ற
உள்ளராட்சி சபைத் தேர்தல்களை
கண்காணிக்கச் சென்ற குழுவில் ஒருவரும்,
பிரபல எழுத்தாளரும்,
மனித உரிமைச் செயற்பாட்டாளரும்,
வழக்கறிஞருமான
திரு. எஸ். ஜி. புஞ்சிஹேவா அவர்களினால்
சிங்கள மக்களுக்காக எழுதப்பட்ட சிறுநாலின்
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

சரண பதிப்பகம், சரணங்கார வீதி, தெஹிவளை .